PRÆFATIO.

JOHANNIS SCHEUCHZERI hic eximium opus reddimus, immenſo labore natum, & mereretur omnino a grata poſteritate hanc ſui ſtudii vir ILL. mercedem, ut vita viri induſtrii poſteris ad exemplum traderetur. Verum, cum nulla monumenta mihi ſuppetant, quibus hanc hiſtoriam ſuperſtruam, invitus me in iis, exilibus certe, contineo, quæ de eo mihi aliunde innotuerunt, & quæ ex memoria repeto.

Frater natu minor J. JACOBI ſimilia in univerſum ſtudia ſecutus eſt, phyſica, mathematica, botanica. Multum vero noſtri conſilia a fraternis diſſenſerunt: quum J. JACOBUM infinitus animi ardor in omnes fere artes abriperet, noſter intra certos limites malebat ſe recipere, tantum ut anguſtiorem agrum accuratius coleret. Pauca ſcripſit, multo pauciora edidit, quæ adtigit, ea fere perfecit. Itinera extra patriam in Belgium, in Galliam, in Italiam ſuſcepit, & memini mihi de litterario quodam duello narratum eſſe, quod ei cum BOERHAAVIO fuerit. Cuſtos horti Leidenſis. Indicarum ſtirpium gnarus amator, ejusmodi plantas peregrinas noſtro obtulerat, ab iis ſtudiis alieno. Momordit noſtrum, quod excuſabilis quidem ignorantia ſua ſtudioſis junioribus innotuiſſet. Sabuloſos colles petiit & paluſtria mari finitima, Gramina collegit, ſibi perinde

nota, ut cuique ſui nummi, nomina BOERHAAVIUM rogavit. Graminum hiſtoria eo ævo obſcura erat, etſi etiam nunc non eſt facillima; genera nulla, ſpecies parum definitæ; Hæſit BOERHAAVIUS, qui in hortenſibus ſuum fere ſtudium poſuerat.

Mature videtur SCHEUCHZERUS deſertam a prioribus Graminum Provinciam ſuſcepiſſe ornandam: ex ipſis enim locis natalibus adparet, quorumque pedem circumtuliſſet, legiſſe Gramina. Eorum flores novo ſtudio, minute, etiam lente vitrea adjutus diſſecuit, deſcripſit, delineari curavit. Genera conſtituere, nomina invenire, primum inventorem ſe laudare, ea omnia ſpernebat animoſus: ſpecies vero ut quam fideliſſime per omnes plantæ particulas definiret, immenſa curioſitate elaboravit, ut nihil ſimile ante SCHEUCHZERUM uſquam invenias.

Multa Gramina Helvetia noſtra ei ſuppeditavit, cujus aliquas, easque feriſſimas Alpes indefeſſus adiit; alias regiones ei Europæ addiderunt, per quas peregrinatus eſt: amici alias, etiam rariſſimas novasque, iique exteri, BREYNIUS, PETIVERIUS alii. Multas poſt editum opus MICHELIUS & DILLENIUS addiderunt, & exempla ſplendidiſſima, optime conſervata coram habuit, quæ deſcriberet.

Perfectius procul dubio dediſſet opus, niſi urgens occaſio ejus editionem præcipitaſſet. Patavinam ad Cathedram hactenus vocatus erat, properabat ut aliquo ſpecimine ſe academico honore dignum demonſtraret, neque certe ulla dignitas erat, quam botanica impertiret, & quam eo opere non eſſet meritus. Prævaluit tamen JULII PONTEDERÆ gratia, docti viri, non ejus tamen in plantis deſcribendis & definiendis forte aut ſolertiæ aut pertinaciæ, quæ fuit SCHEUCHZERI. Dedit & ipſe Compendium plantarum novarum, quas detexiſſet, & electio SCHEUCHZERI irrita fuit.

Non

Non diu repulſam doluit noſter, ei enim patria lautius aliquanto munus tribuit, in quo ornando pater meus nuper mortuus erat. Badenſis Comitatus nuper in Reipublicæ Tigurinæ & Bernenſis ditionem venerat, Glaronenſium ſalvis juribus: ei Comitatui datus eſt vir, qui a ſecretis novis dominis eſſet, primus pater meus ab eo SCHEUCHZERUS.

Non deſeruit Gramina noſter, & ſi vitam ei longiorem fata tribuiſſent, erat in ejus theſauris, unde multo auctius opus redderet. Neque ſola Gramina amabat, nam & alias ſtirpes, easque rariſſimas, in itinere Rhætico Ao. 1709. legit, earum pluſculas eo ævo vix notas deſcriptas dedit, id totum iter cum Academia Regia Pariſina communicavit, quæ id omne ſuis theſauris, æterno nempe ſilentio dicavit. Eas deſcriptiones nunc denique ex autographo reddimus, monituri, ſi quæ hic ſunt aut natalia loca aut genera, quæ pro novis dedi, ne me quisquam carpere velit, quod in mea hiſtoria ſtirpium nullam fecerim SCHEUCHZERI mentionem: cujus ſcripta eo tempore nondum viderim.

Præter plantas figuratorum etiam lapidum amore noſter tenebatur, quos perinde, ut major frater, diluvio fere univerſali tribuebat, in prælectionibus, quarum codex ſupereſt. In Barometricis etiam adnotationibus multum laborem poſuit, per periculoſiſſimas ſemitas in inacceſſos ſcopulos evaſit, experimenta fecit.

Fama erat, neque fere ſola fama; aderant enim teſtes, qui in ea ipſa arbore ſe conſediſſe confidentiſſime adſeverarent, in uno trium ſcopulorum, qui ex monte Stella Rhætiæ ſe efferunt, maximum eſſe arboris pinaſtri truncum: cum SCHEUCHZERO narrarunt, in immenſa altitudine, longe ſupra omnem arborum provinciam, jacere, quo non potuerit, niſi per mare altiſſimum devehi, quo univerſus orbis ad 11000. pedum altitudinem opertus fuiſſet. Ter ad eum ſcopulum emergere conatus

SCHEUCHZERUS, ter ab arduo labore depulſus eſt, reliquit autem & ſcopuli & ſuorum conatuum deſcriptionem.

In itinere ad hoc lignum ultimo narratum eſt mihi (neque enim in poſthumis chartis id reperio) virum meliora fata meritum in hæmoptyſin incidiſſe, & præſentis quidem mortis periculum evaſiſſe, cæterum per univerſam reliquam vitam, quæ annorum fuit ſupra viginti, ne in turrim quidem adſcendere valuiſſe. Noli credere, Lector Amice, in levitate aëris ejus hæmoptyſeos cauſam fuiſſe. Aeque altos Montes adii, altiores alii, interque eos Cel. DELUC: nullam unquam in ſpirando difficultatem percepi, quam primum in faſtigium emerſeram, & quiete aliqua anhelatum compreſſeram, qui utique a laborioſo adſcenſu abeſſe vix poteſt, & qui ſolus SCHEUCHZERO nocuit, ſanguine ob perpetuum nixum in pulmones congeſto.

Alios ad labores interim noſtrum Fata vocarunt Privilegia aliqua Monaſterii F. in membrana ſanciebantur, cujus fidem alii ſubleſtam reddiderant. SCHEUCHZERUS in cancellariatu Badenſi cum vetuſtis codicibus conſueverat, ei labor eſt impoſitus, ut de fide codicum in univerſum, deque ſuſpecto codice F. ſigillatim, ad principem referret. Solita ſua alacritate ad hanc operam noſter acceſſit, & libro omninum plauſum merito oſtendit, ſpuriam eſſe membranam, quæ juribus octo pagorum detrahebat.

Ad amata ſtudia inde noſter revocatus fuit, cum frater ex febre remittente obiiſſet, & mandata ei cathedra phyſica. Verum breve hoc fuit gaudium, eum enim vix dum primos novi officii labores adgreſſum mors abſtulit.

Præter eos, quos citavi libros, reliquit noſter Commercium litterarium cum principibus ſui ſeculi in mathematicis & phyſicis

physicis viris: reliquit & pulcherrimum Graminum siccorum Thesaurum. Valde mihi quidem in votis erat, posthuma viri omnia una edere, physica, geographica, epistolas: Bibliopolæ maluerunt se in botanicis continere.

Ergo Stirpes itineris Rhætici Ao. 1709. quibus aliquæ aliorum temporum accesserunt, recognovi, synonyma adjeci, Graminum descriptiones omisi, quæ in edito opere excusæ redierint.

Præterea tres Appendices addidi, meum opus. Prima nomina continet LINNÆANA, & mea, ad Gramina SCHEUCHZERI: ad varietates etiam rejeci, quas putabam in ea Classe manere posse. Multas equidem species absque cognomine reliqui, quas LINNÆUS in nuperis operibus non haberet, indicas etiam potissimum; neque mea tempora permiserant, ut cum aliis scriptoribus eas mihi non visas plantas compararem. Nuperi adeo universi cum nominibus LINNÆI consueverunt, ut plurimi ne nomina quidem putent, quæ non sint LINNÆI, neque plantas, nisi quas Vir ILL. quasi consecrasset. Quare cum iis synonymis SCHEUCHZERI plantas nuperis familiares & faciles speravi fore.

Altera Appendix est 70. Graminum, quæ vel inter SCHEUCHZERI Thesauros siccos servantur, quos viri filius, nunc V. D. M. perhumaniter mecum communicavit: vel in Helvetia post SCHEUCHZERUM lectæ fuissent. In Taurinensibus commentariis aliqua horum Graminum descripta dedi, hic duplo plura sunt.

Denique mentem meam de difficili stirpium classe aperire visum est, & publice confiteri, quam parum firmitatis sit in eorum generibus, non LINNÆI solius, ne iterum clament invidiam loqui, sed meis. Ego vero ita de *generibus* sentio, ut summa

ma cum utilitate in rem herbariam putem introducta esse, quæ congeneres stirpes uno communi nomine ita uniant, ut solum nomen pro definitione sit; qui idem meminissem, genera, longe certe plerarumque stirpium, quasi temporariam quamdam structuram esse, qua interim utamur, donec naturæ divitiæ amplius pateant, & ex pleniori stirpium universarum cognitione firmiora genera liceat constituere. Qualia enim nunc sunt, infirma fere, maleque definita & nimium ab arbitrio pendent Legislatoris. Neque eum accuses, quisquis aut nunc Floræ sceptra rexerit, aut tenebit proximus. Ipsa natura non videtur genera voluisse: adeo arcto nexu species inter se cohærent, adeo per exiguos gradus confluunt. Quo quisquam diutius cum re botanica consueverit, eo propius, ita certe persuadeor, nobiscum ei conveniet.

Bernæ, d. 9. Junii 1774.